

Győri László

Őszi eső

Utánam lépett az eső
nehéz bakancsban, sárosan,
gondoltam, utolér, de ő
ráér, nem siet, nem rohan.

Egyre a nyomomban haladt,
minthogyha az életemet
akarná kifürkészni, vagy
nincs dolga, emiatt követ,

emiatt esik, eseget,
ahogy már ilyenkor szokott,
tegnap is egész nap esett,
és holnap is majd esni fog.

Nehéz bakancsot képzelek,
pedig köznapi félcipő
kopog a járdán, én megyek,
nem a szüntelen rossz eső.

Nem követ, dehogy figyeli
bárki a kapcsolataim,
milyen kár, hogy nem ügyeli,
gondolkodom-e valamin.

Utánam senki sem nyomoz.
Hálisten, másmilyen idő.
Nem jó, de talán nem gonosz,
módjával elviselhető.

Amit elkezdtem, folytatom,
nem túl sok, nem is túl kevés,
az izgalom, a buzgalom
még most is a lelkembe vés.

Még most is vés, metsz, alakít,
amit én vások magamon;
utánam lépkedek, amíg
meg nem előz a lábnyomom.

A zsarnok keze búzát simogat

Egy régi fényképre

Volt út, mely vitte? És volt búzaföld
az embertelen szörnyeteg előtt?
Mit gondolt a búza, amikor letört?
Miért hajtott a zsarnoknak fejet?
Mért nem hajlott félre a búzafej
a zsarnok elől gyökereivel?
A zsarnokságról az a búzaszál
mit sem tudott, hiszen ő búza csak,
és arról se, hogy éppen az kaszál,
az dönti le holnap az életét
a földre, hogyha nem döntötte még,
aki rajta álnokul simogat.
Semmit se gondolt, kikelt és megért,
és meghajolt a szörnyeteg előtt.

Miért hajtunk a zsarnoknak fejet?
Előbb-utóbb a zsarnok hajtja meg.

Tengeralattjáró

Titokban, észrevétlenül
rejtőzik a láthatatlan hangya
mélyen a földben, éberül
várakozik a nagy hadparancsra.

Készül, ha ugyan ellenünk,
az égbolt, a láthatár tövében
a boly, e föld alá merült
leselkedő, tevékenyen tétlen,

mozdulatlan, egy helyben őrt álló
ellenséges tengeralattjáró,
amely (fönti morzejel vagy ösztön?)

fenyegető előjelül,
mint a jelenés, fölmerül,
és egyszerre itt terem a földön.